

Jamsai

Jamsai Love Series

Zodiac

Jamsai

ทดลองอ่าน

Delicate

Cancer

Jamsai

นุ่ม

ทดลองอ่าน **สุดเพอร์เฟกต์**

ความรักขุ่น

Jamsai

ทดลองอ่าน

Mimoza ไซยง

คัดลอกอ่าน

Delicate
Cancer
ทนุบ
สุดเพอร์เฟกต์
เฮอร์คิว

Minota ทัช

Jamsai

คัดลอกอ่าน

Jamsai

คัดลอกอ่าน

Delicate Cancer
ทนุบสุดเพอร์เฟกต์
เฮอร์คิว

คืนนี้เรากำลัง
พยายามที่จะดึงหัวใจ
ของเธอลงมาจนหมดเวลา
ก่อนที่เธอจะหนีไป!

Minota ทัช

Delicate Cancer
ทนุบสุดเพอร์เฟกต์
เฮอร์คิว

คืนนี้เรากำลัง
พยายามที่จะดึงหัวใจ
ของเธอลงมาจนหมดเวลา
ก่อนที่เธอจะหนีไป!

Minota ทัช

Cheese!

Jamsai Love Series

Delicate Cancer กลุ่มสุดเพอร์เฟ็กต์เฮอร์คิว

Mimosa เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0636-6

ภาพประกอบ พักตร์ปรีดิ์ เขียวศิริ (kappa)
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม กนกฉัตร ทองบำรุง

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 169 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

สวัสดีเพื่อนๆ ในเดือนตุลาคมแสนสดใสค่ะ ๗๐๗ แจ่มใสมีโปรเจกต์เก๋ก๊าดสุด
บรรเจิดมาส่งถึงมือกันอีกแล้ว และคราวนี้ก็พิเศษมากด้วยเพราะเป็นการรวมตัว
ของเหล่าหนุ่มหล่อสุดฮอตถึง 12 คน 12 สไตล์ โปรเจกต์ที่ว่านี้ก็คือ Prince of
Zodiac ค่ะ เชื่อว่าสาวๆ ทั้งประเทศที่ตั้งตารอกันอยู่คงไม่เก็บอคมเสียงกรี๊ดไข่ม้อย
ละคะ ดังนั้นขอเสียงต้อนรับต่างๆ หน่อยเร็ว~ กรี๊ดๆ >_<

นอกจากเรื่องราวสนุกๆ ของหนุ่มๆ ที่ได้รับการโหวตมากที่สุดในแต่ละราศี
แล้ว เพื่อนๆ จะได้พบกับบทสัมภาษณ์พิเศษจากพวกเขาด้วยนะคะ ขอแนะนำว่า
พลาดไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นจะเสียใจ ฮุอิ

Mimozza เป็นผู้รับหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวของหนุ่มราศีกรกฎ ในผลงานเรื่อง
'Delicate Cancer หนุ่มสุดเพอร์เฟกต์ใจรักป่วน' เมื่อสาวน้อยบ้านๆ รายหนึ่ง
กำลังมองหาหนุ่มหล่อมาขึ้นปกนิตยสารที่ต้องทำส่งอาจารย์ เป้าหมายของเธอจึง
ไปตกอยู่ที่หนุ่มหล่อคนหนึ่งของอีกมหา'ลัย >///< แต่หนทางจะไปผูกมิตรกับ
เขาคนนั้นเหมือนจะริบหรี่น่าดู แบบนี้มาเอาใจช่วยเธอกันดีกว่า ฮ๊ะ แต่โชคหน้า
จะเข้าข้างเธออยู่น้า หุๆ ^_^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยอนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

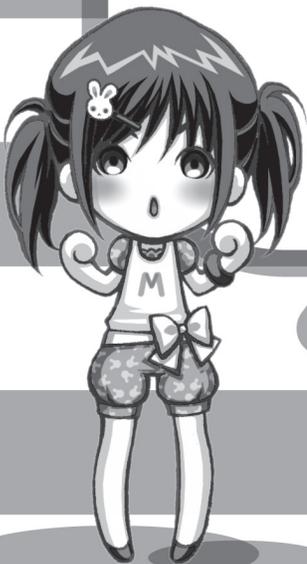

นักเขียน

สวัสดีค่า >_< ดีใจจังได้มีโอกาสมาทักทายทุกคนอีกแล้ว ฮ่าๆ สำหรับเล่มนี้เป็นหนึ่งในโปรเจกต์ Prince of Zodiac โปรเจกต์สุดพิเศษของสำนักพิมพ์แจ่มใสคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องของเจ้าชายปูหรือหนุ่มกรกฎนะคะ ว่ากันว่าหนุ่มราศีนี้มีเสน่ห์และโรแมนติกมาก แต่จะมากแค่ไหนคงต้องติดตามเองแล้วค่ะ

ทว่าก่อนที่จะเปิดหน้าต่อไป โมขออิมพื้นที่ตรงนี้แสดงความยินดีกับสำนักพิมพ์แจ่มใสเนื่องในโอกาสครบรอบ 10 ปีด้วยนะคะ ^_^ ขอบคุณมากๆ สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ขอให้แจ่มใสจงยืนยงตลอดไป เย้ \(\^O^)/

Mimoza

Prince of Zodiac

ในงานประกาศผลรางวัล Prince of Zodiac ที่ผ่านมา หลายคนคงรู้จักกันแล้วนะคะว่าหนุ่มๆ ที่ได้รับคะแนนโหวตสูงสุดและได้เป็นตัวแทนทั้งสิบสองราศีนั้นมีใครบ้าง แน่หน่อนว่านอกจากรูปร่างหน้าตาของพวกเขาจะหล่อบาดใจชนิดกินกันไม่ลงแล้ว โพรไฟล์ของแต่ละคนยังโดดเด่นและล้นหลามด้วยความสามารถไม่แพ้กัน เราจึงไม่พลาดที่จะจับพวกเขามานั่งสัมภาษณ์กันแบบเอ็กซ์คลูซีฟสุดๆ ด้วยคำถามล้วงลึกถึงตับไตไส้พุงเลยทีเดียว เห็นทีแล้วว่ ทั้งหลายคงต้องเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมนะคะ เพราะหนุ่มๆ แต่ละคนจึงคำตอบสุดแพรวพราวมาเต็มสตรีม หากใครเคยดูวงหรืออ่านคำทำนายเรื่องความรักว่าจะได้ครองคู่กับหนุ่มราศีไหนมาบ้างแล้ว ก็ลองไปศึกษาไลฟ์สไตล์หรืออุปนิสัยส่วนตัวส่วนตัวของหนุ่มราศีนั้นๆ ผ่านเรื่องราวของพวกเขาทั้งสิบสองกันเลยดีกว่าคะ อ๊ะ~ เพื่อให้ทุกคนใช้ 'หัวใจ' ในการตัดสินใจง่ายขึ้น เรามีโพรไฟล์ของแต่ละคนมาฝากด้วยนะคะ

ชื่อ : สดอรัม, ตอมมี
ราศี : เมษ
อาชีพ : นักศึกษา

ชื่อ : จูเลียสชาร์,
มิโนทอร์
ราศี : พฤษภ
อาชีพ : นักเขียนนิยาย

ชื่อ : แลนซ์
ราศี : เมถุน
อาชีพ : นักร้อง

ชื่อ : โรม
ราศี : กรกฎ
อาชีพ : นักศึกษา

♈

ชื่อ : เชน
ราศี : สิงห์
อาชีพ : นักแข่งรถ

♉

ชื่อ : เคนเนดี้ (เคน)
ราศี : ถิ่นภัย
อาชีพ : นักศึกษา/
ธุรกิจส่วนตัว

♊

ชื่อ : เท็กซ์
ราศี : ดุล
อาชีพ : นักวาด
รูปร่างแบบบิกินี

♋

ชื่อ : นิเวเคลียร์
ราศี : พิชิก
อาชีพ : นายแบบ

♌

ชื่อ : จอมทัพ
ราศี : ธนู
อาชีพ : นิสิต

♍

ชื่อ : อัจฉี
ราศี : มังกร
อาชีพ : ช่างภาพ
และหุ้นส่วนของ
นิตยสาร F&M

♎

ชื่อ : Summer Wind
ราศี : กุมภ์
อาชีพ : นักแข่งรถ
มอเตอร์ไซด์

♏

ชื่อ : แอรอน
ราศี : มิน
อาชีพ : นักฟุตบอล

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ชื่อ : โรมัน ดิ แลนโซ (Roman Di Lanzo)

ชื่อเล่น : โรม

วันเกิด : 21 กรกฎาคม 25XX

ราศี : กรกฎ

กรุ๊ปเลือด : AB

อาชีพ : นักศึกษา

สิ่งที่ชอบ : น้ำเงิน

อาหารโปรด : พาสต้า สเต็ก ข้าวผัด

สถานที่โปรด : ทะเล แม่น้ำ

ของที่มักพกติดตัวเสมอ : โทรศัพท์มือถือ

สเป็กสาวในฝัน : ร่าเริง ใครก็ได้ที่ยิ้มเก่งๆ

นิยามความเป็นตัวเอง : ความคิด ชีวิต อิสระ

บทสัมภาษณ์

ในที่สุดก็มาถึงคราวหนุ่มกรกฎซึ่งได้ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ชายที่โรแมนติคที่สุดใน 12 ราศี นอกจากจะโรแมนติคแล้ว ชื่อของเขาก็ยังมาจากแหล่งที่มาของคำว่าโรแมนติคอีกด้วย หลายคนอาจจะไม่ค่อยคุ้นหน้าคุ้นตาหนุ่มหล่อคนนี้เท่าไร เพราะเขาศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยอินเตอร์เอสท์ที่สุดแสนจะโด่งดังในเรื่องดนตรีและศิลปะซึ่งอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ นี่เอง แต่ขอรับรองว่าเมื่อได้เห็นหน้าตาระดับพระเจ้าสร้างแล้วต้องลืมไม่ลงแน่ๆ ยังมีดีกรีเป็นลูกครึ่งไทย-อิตาลีด้วยแล้ว อยากจะหอบผ้าหอบผ่อนออกไปอยู่ต่างจังหวัดสักกระยะหนึ่งเลยทีเดียวนะ

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

โรมัน : ก็เซอร์ไพรส์ดีครับ ปกติผมอยู่แต่ในมหาลัยไม่ค่อยออกไป

ไหน ไม่ทราบว่ามีคนโหวตให้ได้อย่างไร แต่ยังไงก็ขอบคุณทุกคนมากครับ

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

โรมัน : ก็คงจะเป็นบุคลิกที่ค่อนข้างจะตรงกับหนุ่มกรกฎละมังครับ

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไปบ้าง
มั้ย

โรมัน : ไม่ค่อยมีเท่าไรครับ ผมก็ยังขลุกอยู่ในมหาลัยเหมือนเดิม
แต่ก็มีคนเข้ามาทักทายมากขึ้น

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

โรมัน : มันก็มีส่วนตรงและไม่ตรงบ้าง แต่ส่วนมากก็ตรงนะครับ
(หัวเราะ)

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

โรมัน : คงจะเป็นความมั่ววายละมังครับ

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

โรมัน : โรแมนติกครับ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

โรมัน : ครอบครัวครับ

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

โรมัน : อืม... อาจจะเป็นราศีเมษ ผมอยากรู้ว่าคนที่ใจร้อน บุ่มปาม
นี่ใช้ชีวิตยังไงให้อยู่รอด (หัวเราะ) ผมเป็นคนใจเย็นและมีสมาธิมาก เลย
อยากจะทำอะไรไปโดยไม่ต้องยังคิดดูบ้าง มันคงรู้สึกแปลกพิลึก

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

โรมัน : หลังจากเรียนจบผมอาจจะกลับไปเรียนต่อที่อิตาลี แต่ก็ยังไม่แน่นอนเท่าไรครับ

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

โรมัน : ขอบคุณทุกคนมากๆ นะครับ

1

"เอาแบบนี้ละ!!!!"

ฉันประกาศเสียงดังพร้อมกับใช้นิ้วจิ้มรูปนายแบบสุดหล่อบนปก Zodiac นิตยสารที่ฮิตที่สุดในมหา'ลัยของฉัน ไม่ว่าจะหันไปทางใดก็มีแต่ Zodiac เต็มไปหมดราวกับประกาศจับ Zodiac Killer ฆาตกรต่อเนื่อง ทางตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนียในช่วงยุค 60-70 อย่างนั้นละ

เปรียบเปรยราวกับมีความรู้... จริงๆ แล้วฉันไม่รู้จักไอ้ฆาตกรราย นั้นหรอก ทว่าเนื่องจากฉันมีโปรเจกต์ที่ต้องทำนิตยสาร จึงไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ ซึ่งยัยพวกนั้นก็แนะนำมาว่า 'ลองดู Zodiac สิ' ฉันก็เลยทำตามคำแนะนำของเพื่อนๆ อย่างซื่อตรง ไปหาสารคดี Zodiac Killer มาดู แต่ที่ไหนได้ สิ่งที่ยัยพวกนั้นพูดถึงคือนิตยสารที่มีคนหลอชั้น เทพบุตรมาขึ้นปกทุกๆ เดือนต่างหาก มันฮิตขนาดนี้ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลยสักนิด TAT

"เอานิตยสารวาไรตี้แบบนี้แหละ" โบตองถามอย่างสนใจก่อนจะให้ หลอดดูดจิ้มน้ำแข็งหลอดขึ้นมามีเล่น ฉันได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธ

"จะเอาคนหล่อแบบนี้มาขึ้นปกนิตยสารต่างหากล่ะ"

"หา!"

ยัยนี่อ้าปากร้องเสียงดังจนน้ำแข็งไหลออกมา เอ้อ...ทุเรศชะมัด ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอคือสาวสุดป๊อปของมหา'ลัย

"ก็คิดดูสิ...หล่อขนาดนี้นะ ไม่ว่าจะเนื้อหามาภายในจะเป็นยังไงก็ต้องได้คะแนนสูงลิวอยู่แล้ว อีกอย่างอาจารย์พอฟานก็เป็นสาวโสดมาสี่สิบปีแล้วด้วย มีหรือใบหน้าหล่อเหลาแบบนี้จะไม่ทำให้อาจารย์มีปฏิกิริยาอะไรเลยสักนิด" ฉันทอธิบายยาวเหยียดจนน้ำแข็งก้อนนั้นละลายไปครึ่งหนึ่งแล้ว เอ๊ะ...ทำไมฉันต้องไปจดจอกับมันด้วยนะ --

"อืม...นั่นก็จริง แต่ฉันว่าเธอพยายามทำเนื้อหามาในดีๆ ส่วนปกเอาพอรับได้ก็พอ เพราะไม่ว่ายังไงเธอก็ไม่มีทางได้เจอกับผู้ชายหล่อเรดแบบนี้หรอก ถึงจะได้เจอก็ใช่ว่าเขาจะยอมให้ถ่ายรูปขึ้นปกง่ายๆ หรอกนะ พวกไฮโซทั้งนั้น"

ฉันพยักหน้ายอมรับอย่างเข้าใจ ถ้าอาจารย์เป็นผู้ชายก็คงดี ฉันจะได้ใช้ใบตองทะเลนี้ แต่เรื่องที่จะเจอผู้ชายหล่อไฮโซแบบนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะไปไม่ได้อย่างที่ยัยนี่พูดหรอก เพราะไม่ไกลออกไปมีมหา'ลัยอินเตอร์เอสที่ขึ้นชื่อเรื่องศิลปะและดนตรีอยู่ ได้ยินมาว่านักศึกษาที่นั่นหน้าตาดีๆ ทั้งนั้น ถ้าฉันได้เป็นเพื่อนกับใครสักคนที่นี่ก็คงดี จะได้ขอร้องให้มาขึ้นปกทะเล ><

ใบตองดิ่งนิตยสารในมือฉันไปเปิดดู เธอก็ม้วนหน้าอ่านประวัติกับบทสัมภาษณ์นายแบบที่ฉันเพิ่งอ่านจบไปเมื่อกี้ สักพักก็ทำหน้าตกใจ

"กานพลู O_O!"

ยัยนี่เรียกชื่อฉันเสียงดังจนเจ้าของร้านนมเย็นหันมามองอย่างสนใจ ใบตองใช้นิ้วจิ้มที่ชื่อของนายแบบคนนั้น

"กานพลู...ผู้ชายคนนี้เรียนอยู่มหา'ลัยอินเตอร์เอสนี่นา O_O!!"

ฉันพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ ถึงในบทสัมภาษณ์จะไม่ได้บอกว่าเขาเรียนอยู่ที่ไหน แต่ชื่อโรมัน ดิ แลนโซ ก็เป็นชื่อที่สาวๆ ทั้งสามโลกใฝ่หาอยู่แล้วล่ะ ฉันไม่เคยเจอเขา ตอนเห็นปกครั้งแรกก็เลยไม่รู้ว่าเป็นโรมัน เขานะดังมากในมหา'ลัยของฉัน พอๆ กับนิตยสาร Zodiac นี้ละ พอมาคิดดูแล้ว

อาจจะเป็นสาว ๆ ในมหา'ลัยของฉันก็ได้ที่ช่วยโหวตให้เขาเป็นหนึ่งใน Prince of Zodiac นะ ถึงแม้จะอยู่ไม่ห่างกันมากเท่าไร แต่โอกาสจะเจอนักศึกษาจากมหา'ลัยอินเตอร์เอสก็ไม่ใช่ว่าจะมีมาก ยิ่งถ้าได้นายคนนี้มาขึ้นปกนิตยสารของฉันล่ะก็ นอกจากได้ภาพถ่ายแล้วยังจะได้ประวัติกับข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของเขามาลงเนื้อในอีกด้วย

"จะตื่นตื่นไปทำไมล่ะใบตอง -O- อายาบอกนะว่าจะให้ฉันไปลากคอบนายคนนี้มาเป็นนายแบบขึ้นปกนิตยสารของฉันนะ"

"เปล่า"

ใบตองตอบกลับทันควันพลางก้มหน้าตั้งใจอ่านบทสัมภาษณ์ต่อ

"ฉันก็เพิ่งจะเคยเห็นหน้าชัดๆ ของเขานี่ล่ะ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมถึงได้มีคนคลั่งไคล้มากขนาดนี้ มีนา... ช่วงนี้หันไปทางไหนก็เจอแต่ Zodiac เต็มไปหมด"

จากนั้นความเงียบก็เข้าปกคลุมเราสองคน ใบตองก็เอาแต่อ่านนิตยสาร ส่วนฉันก็นั่งคิดเรื่องโปรเจกต์ที่ต้องทำ จนผ่านไปราวๆ สิบห้านาที เจ้าของร้านก็เดินมาหาเราสองคน

"จะรับอะไรเพิ่มอีกมั๊ยจ๊ะ"

เธอรู้อาถามเสียงหวาน แต่กลับส่งสายตาโหดเหยี่ยมมาให้ ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วยนะ เราไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย แค่เข้ามานั่งดูน้ำเปล่าแล้วก็ดูนิตยสารไปด้วยเกือบชั่วโมงเท่านั้น TAT

"เอ่อ...ไม่ ขอขอบคุณค่ะ"

ฉันพูดไม่เต็มเสียงพลางเตะขาใบตองที่กำลังอ่านนิตยสารอย่างสนใจ เมื่อยัยนี้รู้สึกตัวก็งهنหน้ามองฉันอย่างขุ่นเคือง ฉันเลยบู้ยหน้าให้หันไปมองเจ้าของร้าน ยัยใบตองทำหน้าที่เข้าใจก่อนจะเผยยิ้มน่ารักซึ่งเป็นไม้ตายของเธอออกมา

"อ้อ...ขอน้ำเปล่าอีกสองแก้วค่ะ น้ำแข็งเยอะๆ ^^"

รู้สึกว่ารอยยิ้มของใบตองจะไม่ได้ผล พอเห็นเจ้าของร้านกำลังจะอ้าปากต่อว่าหรืออะไรสักอย่าง ยัยนี้จึงรีบพูดตัดหน้าขึ้นมา

"กับ...ชามะนาวหนึ่งแก้ว แล้วยัง..."

ใบตองเงินวรดกไว้พร้อมกับหันมามองหน้าฉัน ฉันก็ได้แต่ทำหน้า
เลลอลหาก่อนจะเหลือบมองเมนูเล็กๆ ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ

"...นมเย็น"

ฉันบอกเสียงเบา เจ้าของร้านกลกอกตาเล็กน้อยก่อนจะจากไป

"เธอบ้าไปแล้ว"

ฉันดูใบตองเบาๆ ยัยนี่ก็ได้แต่ยิ้มร่าเริงอย่างไม่รู้สิกรู้สาอะไรทั้งนั้น

"น่า...ฉันเลี้ยงเอง ^^"

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ซามะนาวแก้วละสามสิบบาทบาท มันจะเกินใบ
รีเปล่า แก้วจะใหญ่สักแค่ไหนกันก็ไม่รู้ ถ้าไปซื้อที่ตลาด แคสิบบาทก็ได้
ถุงเบ้อเร่อมากินจนฉ่ำออกมาเป็นลิตรแล้ว ฉันไม่ไ้ดั่งกนะ แค่พยายามใช้
เงินอย่างประหยัดเท่านั้น ที่เข้ามาร้านนมเย็นอันแสนแพงนี้ก็เพื่อแอบมา
นั่งดูนิยายสารพัดต่างๆ ไว้เป็นตัวอย่างเท่านั้น

ปกติในร้านนี้จะมีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอินเตอร์เอสเข้ามานั่งบ้าง แต่
ตอนนี้เป็นเวลาปิดเทอมของมหา'ลัยนั้น เลยทำให้ดูว่างเปล่า ทั้งร้านก็มี
แค่ฉันกับใบตองสองคนนี่ละ

"อืมมม...ปิดเทอมแบบนี้พวกเด็กอินเตอร์เอสเค้าไปไหนกันเธอ"

ฉันถามลอยๆ พลังมองหาเหล่านักศึกษาอินเตอร์เอส เผื่อว่าจะมี
เหยื่อผ่านมาบ้าง แต่ก็ไร้ร่องรอย

"ก็น่าจะอยู่บ้านของพวกเขาแหละ"

ใบตองตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก ฉันได้แต่พยักหน้าหงึกหงักเข้าใจ...
จริงสิ คนที่มาเรียนที่มหา'ลัยอินเตอร์เอสนี่มันพวกท้องถิ่นซะที่ไหนล่ะ ถ้า
เป็นท้องถิ่นก็ต้องไปเรียนมหา'ลัยที่ฉันเรียนอยู่ตอนนี้สิ น่าเสียดายจัง
แบบนี้ฉันก็ไม่สามารถถลากคอ เอียยย...ขอรับรองให้ใครสักคนในมหา'ลัย
อินเตอร์เอสมาขึ้นปกให้ได้นะสิ

ระหว่างที่คิดอะไรเพลินๆ อยู่เนิ่น เครื่องดื่มที่สั่งไปก็ถูกนำมาวาง
ไว้บนโต๊ะ แฮ่...ฉันไม่เกรงใจแล้วนะใบตอง ตอนนี่คิดอะไรไม่ค่อยจะออก
บางทีดื่มนมเย็นแก้วละสามสิบบาทอาจจะคิดออกก็ได้ โหะๆ

เราคุยเรื่องโปรเจกต์ไปดูนิยายสารต่างประเทศเล่มอื่นๆ ไปด้วยอีก

ประมาณครึ่งชั่วโมง จากนั้นก็พากันออกมาจากร้านนมโหด

"เป็นไง...พอจะมีไอดีอะไรชิ้นมารีเปล่า"

ใบตองถามเสียงร่าเริงขณะที่เรากำลังเดินไปรอรถประจำทางเพื่อจะกลับบ้าน

"อืม...ก็พอจะคิดอะไรออกบ้างนะ แต่ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจหรอกว่า นิตยสารของฉันมันจะน่าสนใจเปล่า"

ฉันพูดเสียงอ้อมแอ้ม ไม่กล้าจะบอกยัยนี้ว่าฉันยังไม่ได้ตัดใจเรื่องที่จะหาเด็กอินเตอร์เอสมาขึ้นปกนิตยสารหรอกนะ

"เอาน่า...ยังมีเวลาอีกตั้งเป็นเดือนแน่ะ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำดีกว่านะ เดี่ยวฉันช่วยอีกแรง ๗-๗"

รอยยิ้มของยัยนี้ช่างน่ารักเสียจริง ฉันจึงเผลอลุกขึ้นกระโดดกอดเธอด้วยความซาบซึ้งใจ

"ใบตอง...เธอคือตานีของฉัน *O*"

"ทำไมต้องตานี =_ = เปรียบฉันเป็นนางฟ้า ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ"

"ก็เธอคือใบตอง *O*"

"คำพูดนั้นทำเอาเรตตั้งฉันลดฮวบไปเกือบครึ่งเลย"

ใบตองบ่นกระปอดกระแปด แหมๆ ถึงจะเอาไปเปรียบเทียบกับนางตานี แต่ยังไงตัวจริงเธอก็สวยน่ารักอยู่ดีละยะ ยัยเพื่อนยาก

กว่าเราสองคนจะกลับถึงหมู่บ้านก็เป็นเวลาค่ำแล้ว หมู่บ้านที่ฉันกับใบตองอยู่เป็นแบบบ้านสวนชะด้วย ซอยทางเข้าเลยมืดและน่ากลัวอยู่หลังแถมยังต้องเดินผ่านวัดประจำหมู่บ้านอีก ถ้าเป็นไปได้ฉันไม่ค่อยอยากกลับบ้านมืดๆ ค่ำๆ แบบนี้หรอกนะ --

"เออ...ขอใจนะใบตอง เอาไว้ฉันจะเลี้ยงคืนก็แล้วกัน"

ฉันบอกก่อนที่ใบตองจะพยักหน้าแล้วขอแยกตัวเข้าไปในเขตรั้วบ้านตัวเองซึ่งต้องเดินผ่านสวนไปอีก จากนั้นฉันก็เดินไปที่บ้านตัวเองซึ่งอยู่หลังถัดไป ถึงแม้ว่าบ้านเราสองคนจะอยู่ข้างๆ กันก็เถอะ แต่เนื่องจากบ้านของเราเป็นบ้านสวน ระเบียงห่างมันก็มีมากพอๆ กับขนาดของสวนใหญ่ๆ นั้นล่ะ

แวนบบบ~

มีแสงไฟจากรถยนต์สกาดเข้ามาจากด้านหลัง ฉันจึงรีบหลบไปอยู่ข้างทางเพื่อให้รถผ่านไป ทว่ารถยนต์คันนั้นกลับจอดใกล้ๆ กับรั้วบ้านใบตอง ฉันก็เลยออกเดินต่อโดยไม่สนใจรถคันนั้น

บ้านของฉันก็เป็นบ้านสวนเหมือนๆ กับของใบตองนั่นล่ะ แต่ว่าตัวบ้านของฉันจะตั้งอยู่ใกล้กับรั้วหน้าบ้าน ไม่เหมือนบ้านใบตองที่ต้องเดินผ่านสวนเข้าไปอีก เมื่อมาถึงรั้วหน้าบ้านฉันก็ได้กลิ่นอาหารลอยมาเตะจมูก กลับมาตรงเวลาดีจังนะเรา

"ยายจ๋า~ กานพลูกลับมาแล้วจ๊ะ"

ฉันร้องเรียกหายายเป็นคนแรกเหมือนเคย ส่วนแม่เมื่อเห็นฉันเดินเข้ามาในบ้านก็ส่งสายตาดำหนึ่ที่กลับค่ากว่าปกติแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

"กลับซะค่าเชียว...ไปทำอะไรมาล่ะ"

ยายถามขณะที่กำลังเด็ดก้านผักนึ่ง ฉันจึงรีบเอากระเป๋าไปเก็บที่ห้อง แล้วก็ออกมากระแฉะยาย

"ทำรายงานจะยาย...วันนี้ทำอะไรกินหรือจ๊ะ >O<"

"ไปถามแม่เราหน่อยไป" ยายบอกพลางพยักพืดหน้าไปทางแม่

"แม่จ๋า..."

"ไม่ต้องเลยกานพลู...ช่วยยายล้างผักไป"

อะไรกันเนี่ย ฉันว่าจะเสนอตัวเข้าไปช่วยแล้วก็แอบหยิบอะไรกินรองท้องบ้าง แม่ดันรู้ทันซะได้ U_U

"ไม่ต้องแล้วล่ะ ยายล้างเสร็จหมดแล้ว...เดี๋ยวพลูเอาน้ำนี้ไปสกาดใส่ต้นไม้หน้ารั้วบ้านให้ยายที"

อ้าว...ไม่มีอะไรให้ฉันทำแบบนี้ ฉันก็ต้องกินข้าวเย็นด้วยความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ช่วยอะไรเลยนะสิ

"จ๋า" ฉันตอบรับจึงมังก่อนจะยกกะละมังเล็กๆ ที่บรรจุน้ำและเศษผักนึ่งเดินไปยังรั้วหน้าบ้าน

ตามวิถีของยายคือต้องยื่นไอ้กะละมังนี้ออกไปนอกรั้ว แล้วก็ค่อยๆ ราวลงไปบนต้นไม้ แต่วิถีของฉันคือยื่นอยู่ใกล้ๆ รั้ว แล้วก็สกาดมันออกไป

นอกบ้านเลย โหะๆ

ซ่าา~

เป็นอันว่าเสร็จ ๗-๗

ติงง ต่องง

ใครกันมากดกริ่งตอนนี้ ฉันมองออกไปนอกรั้วอย่างสงสัย

นั่นมันอะไรนะ O_O!! สัตว์ประหลาดเหรอ ฉันก้าวถอยหลังอย่าง
ระวาง ร่างสูงปรี๊ด ผิวขาวจืดๆ แถมยังมีผมสีเขียวรุ้งอีก หรือว่าจะเป็น
พวกผีเปรต สัมภเวสีเร่ร่อนมาขอส่วนบุญ!!

"คะ...คือขอโทษนะครับ"

ฉันเตรียมตัวจะเผ่นแน่บกลับไปหายายอยู่แล้ว แต่ก็มีเสียงลอยมา
จากร่างนั้นก่อน ฉันจึงหยุดตัวเองไว้เพราะน้ำเสียงนั้นฟังดูเพราะจึงเลย
ปกติพวกเปรตต้องร้องวี้ดๆ ไม่ใช่เหรอ

"มีเรื่องอยากจะถามหน่อย รบกวนสักครู่ได้รึเปล่า"

ฉันมองร่างนั้นอย่างเคลือบแคลงใจ มือที่กำลังปิดผมเขียวๆ อยู่
ไม่ได้ใหญ่โตเหมือนโบลาน เอ๊ะ...แล้วไอ้เขียวๆ บนหัวนั้นก็ไม่ใช่ผมสักหน่อย
เอ่อ...นั่นมันเศษผักนึ่งที่ฉันสาดออกไปพร้อมกับน้ำเมื่อคืนนี่นา =O=

"คะ...ค่าา"

ฉันทำหน้าเหลอหลาและพูดอะไรไม่ออก โอ๊ย! อยากจะบ้าตาย มี
คนสติดีมาเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวบ้านฉันในเวลาอย่างนี้ได้ยังไง แถวนั้นมันมืด
และน่ากลัวมากนะ ฉันรีบกุ๊กก๊อเปิดประตูรั้วบ้านออกไปดูผลที่เกิดจากการ
กระทำของตัวเอง อยากจะบอกว่าสารรูปของเขาดูไม่ได้เลย ตัวเปียกโชก
แถมบนหัวยังมีเศษผักนึ่งติดอยู่ประปราย ฮือๆ ฉันทำอะไรลงไป

"ขอ...ขอโทษนะคะที่ฉัน...ฉันสาदन้าออกไปอย่างนั้น TAT คือฉันไม่
รู้ว่าจะมีคนมาเดินแถวนี้ด้วย"

ฉันรีบบอกขอโทษเร็วจีพร้อมก้มบ๊ยกมือไหว้ขอขมา แงๆ

"เอ่อ...ไม่เป็นไร ขอเข้าไปคุยข้างในได้รึเปล่า"

"คะๆๆๆ"

ฉันรีบพาเขาเข้าไปในบ้าน เขาจะฟ้องผู้ปกครองของฉันเรื่องทำมิดี

มีร้ายเขาริเปล่าหนอ

"อ้าว...นั่นใครหรือกานพลู"

พ่อที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จถาม ก่อนจะหย่อนก้นนั่งลงหน้าทีวี พอยัง
คำถามว่าใคร แม่กับยายก็พลอยมองมาทางนี้ด้วย

"คือ...เค้าจะมาถามอะไรก็ไม่รู้ล่ะคะ" ฉันตอบพลางเหลือบมองเขา
จากด้านข้าง

"แล้วทำไมถึงได้เปียกปอนอย่างนั้นล่ะ แถมยังมีกิ่งไม้ปักหัวด้วย"

มันคือผักนึ่งของยายต่างหากล่ะจ๊ะ TAT

"คือ...คือ...พลูสดน้ำล้างผักไปโดนเขาจะยาย TOT"

"อื้อย้ยย ทำไมถึงได้เซ่อซ่าอย่างนั้นะเรา รีบไปหาผ้ามาเช็ดให้เขา
สิลูก!"

แม่จันยกหนึ่ง ฉันเลยรีบไปคว้าผ้าเช็ดตัวผืนที่ได้เป็นของขวัญปีใหม่
จากโบตองมาส่งให้ยาย

"ขอโทษนะคุณ...หลานฉันมันก็บ้าๆ เป็นๆ อย่างนี้ล่ะ อย่าไปถือสา
มันเลย"

ยายพูดขอโทษขอโพยกับผู้ชายคนนั้นยกใหญ่พร้อมกับส่งผ้าเช็ดตัว
ให้เขา

"ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมจัดการเอง"

ช่างเป็นคนดีเหลือเกินนะพ่อคุณ ฉันได้แต่มองยายที่กำลังหยิบเศษ
ผักนึ่งออกจากหัวของเขาอย่างสำนึกผิด แม่ก็บ่นเรื่องความเปื้อนของฉันอยู่
ในครัว ส่วนพ่อไม่แสดงความเห็นเอาแต่นั่งดูทีวีเท่านั้น

"ว่าแต่มีเรื่องจะถามไม่ใช่หรือ"

ฉันถามเมื่อนึกขึ้นมาได้ ผู้ชายคนนั้นหันหน้ามามองฉัน เราสบตากัน
และ...

แว๊กกก!! ทำไมถึงได้หล่ออย่างนี้ O_O!! พอยายเก็บเศษผักนึ่งออก
จากหัวเขาหมดแล้ว ร่างแท้ของนายผักนึ่งก็ปรากฏ ออว่าความหล่อเอ่อล้น
ไปทุกซอกทุกมุมของบ้าน ผมสีดำเข้ม นัยน์ตาสีน้ำตาลใสรวกับสีของ
น้ำผึ้ง โบทันที่หล่อหมดจดนั้นทำให้ฉันเหมือนกับโดนสาปให้อยู่กับที่ไป

พักใหญ่ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงยายเรียกชื่อมาจากที่ไกลแสนไกลจึงรู้สึกตัว
ขึ้นมาได้อีกครั้ง

"กานพลู...กานพลู เข้า...เป็นอะไรไปอีกละนั่น"

เสียงยายบ่นอย่างเหนื่อยใจ ขณะที่ฉันพยายามจะทำตัวให้เป็นปกติ
ผู้ชายคนนั้นคงจะเห็นท่าตะลึงอึ้งแตกของฉันไปแล้ว เสียงภาพพจน์จริงๆ
เลย ถึงแม้จะละสายตามาได้ แต่ฉันก็ยังแอบเหลือบมองเขาด้วยหางตา
ไม่ได้ใส่ชุดนักศึกษาแสดงว่าทำงานแล้วสินะ ท่าทางเขาก็ดูเป็นผู้ใหญ่ ว่า
แต่เรื่องที่ยากถามนะมันเรื่องอะไรกัน

"คือ...นาย เอี้ยยย คุณคนนี้นะ เค้าจะมาถามเรื่องอะไรสักอย่างนี้
ละ"

ฉันบอกเร็วจี้เมื่อจำเรื่องที่เขาพูดก่อนหน้านี้ได้

"ครับ...คือผมมาตามหาน้องชาย ได้ข่าวว่าเขาโดนทำร้ายอยู่แถวๆ
นี้ก่อนจะหายตัวไป ผมก็เลยมาลองถามคุณนะครับว่าเคยเห็นใครที่หน้าตา
คล้ายๆ ผมอยู่แถวนี้รึเปล่า"

เราสี่คน พ่อ แม่ ลูก และยายพากันส่ายหน้าเป็นคำตอบ คนที่
หน้าตาคล้ายๆ กับผู้ชายคนนี้หะรอ เกิดมาฉันก็เพิ่งจะได้เห็นคนหล่อชั้นเทพ
แบบนี้แค่ครั้งเดียวซึ่งก็คือครั้งนี้ละ

เขามีท่าทางผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

"เดี๋ยวยายจะลองไปถามคนแถวนี้ให้อีกทีก็ได้นะ พวกที่ทำร้ายคงเป็น
อันธพาลถิ่นอื่น ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าโดนทำร้ายแถวนี้อย่างน้อยก็ต้องมี
คนช่วยพาไปส่งโรงพยาบาลแล้วแน่ๆ คนหมู่บ้านนี้ไม่ใจร้ายหรอกจ้ะ"

"ครับ ขอบคุณมากครับ"

"จ้ะ...แต่วันนี้ได้อยู่กินข้าวด้วยกันนะจ๊ะ เป็นการขอโทษที่หลานยาย
มันเอาน้ำสาดพ่อหนุ่มนะ"

ผู้ชายคนนั้นตั้งท่าจะปฏิเสธอยู่แล้ว แต่แม่ของฉันก็โวยวามาก ขนเอา
อาหารออกมาวางไว้เต็มไปหมด แถมยังตักข้าวให้เขาเสริจสรรพ พ่อหนุ่ม
ที่น่าสงสารเลยพูดอะไรไม่ออก

ฉันก็ไม่อยากจะใช้คำว่า 'น่าสงสาร' หรอกนะ เพราะว่าอาหารฝีมือ

ของแม่ฉันนั่นมันเลิศอยู่แล้ว แต่พ่อหนุ่มคนนี่แลดูเป็นผู้ที่มีเงินใช้ เขาคงไม่
อยากจะทานอาหารเย็นบ้านๆ แบบนี้หรอก

"อะ...เอ่อ..."

เขามองอาหารอย่างลังเลสุดขีด ก่อนจะตัดสินใจวางจานข้าวที่เพิ่ง
รับมาจากแม่ลงด้วยใบหน้าเกรงใจสุดๆ

"คือว่า...ผมต้องไปถามบ้านอื่นด้วย เผื่อว่า..."

"โธ้ย ไม่ต้องหรอกจ้ะ เดี่ยวพุงนี้ขยายถามให้เอง ยายรู้จักคนแถวนี้
ดี ไปเดินคนเดียวมีตู่ๆ ค่าๆ แบบนี้มันไม่ค่อยดีหรอก เดี่ยวเผื่อพวกนั้น
กลับมา จะโดนทำร้ายไปอีกคน"

"นั่นนะสิ"

แม่ออกเสียงสนับสนุน ส่วนพ่อก็พยักหน้าเออออกไปด้วย โธ่...ทำไม
ไม่มีใครเข้าใจว่าเขาไม่อยากกินข้าวกับพวกเราต่างหาก

"แต่ถ้าอยากจะไปถามด้วยตัวเองก็กินข้าวก่อน แล้วค่อยให้กานพลู
พาไปก็ได้ หลานยายรู้จักแถวนี้ดี ^-^"

ยายบอกอย่างใจดี ฉวยโอกาสที่เขากำลังสับสนยัดจานข้าวใส่มือเขา
อีกครั้ง

"ฮะๆ เอาจันเหวอจะยาย"

ฉันหัวเราะแห้งๆ ปล່อยให้หลานสาวไปข้างนอกกับผู้ชายหน้าตาดี ถ้า
เกิดว่าฉันเผลอทำมีติมิร้ายเขาขึ้นมาจะทำยังไง ว่าแต่...หน้าตาดีขนาดนี้
มันน่าจะลากเข้าป่า แล้วก็...

"เหวอออ!!"

ฉันร้องเหวออออกมา แล้วจ้องมองนายผักบุ้งตาโตเมื่อนึกอะไรออก
ก่อนจะเผลอชี้หน้าเขาอย่างลืมตัว

"นะ...นาย..."

เขามองฉันพลางขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ ส่วนฉันก็เริ่มหน้าแดงก่ำขึ้น
เรื่อยๆ อย่างช่วยไม่ได้

"ฮะ...ไซติแอก..."

ฉันพูดตะกุกตะกัก คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอตัวจริงเร็วขนาดนี้ กร๊ดๆๆ

เขาคือนายโรมัน นายแบบโชติแฉีกคนล่าสุดที่ฉันเพิ่งเจอบนปกนิตยสาร
มาเมื่อกี้

ไปก๊ก!

"โอ้ยยย..."

"เอามือลงเดี๋ยวนี้ะกานพลู เสียมารยาท!"

แม่ดูหลังจากที่สับมะกอกให้ฉันลูกหนึ่ง ฉันได้แต่กุมหัวและส่งสายตาดัดพ้อไปให้แม่ ฉันโตแล้วนะ สับมะกอกอย่างกับฉันเป็นเด็ก ป.2 ไปได้
แถมยังทำต่อหน้าคนหล่อด้วย น่าอายชะมัด ฮือๆ

"ว่าแต่เมื่อกี้พลูพูดว่าอะไรนะ หรือว่าเพ็งนี่ก็ได้ว่าเคยเจอน้องชาย
เขาใช่ไหม"

ยายถาม พ่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับน้องชาย โรมันก็มองหน้าฉันอย่าง
สนใจใคร่จะรู้ทันที ฉันจึงส่ายหน้าไปมา

"เปล่าหรือกจะยาย พลูเพ็งนี่บอกว่าเขาเป็นนักศึกษามหา'ลัย
อินเตอร์เฮล..."

ฉันบอกเบาๆ ยายจึงหันหน้าไปมองเขาอย่างปลาบปลืมใจสุดๆ

"โอ้โฮ เป็นถึงนักศึกษามหา'ลัยอินเตอร์เฮล ทำทางจะเรียนเก่งมาก
สินะ"

ต้องพูดว่า 'ทำทางจะรวยมากสินะ' ต่างหากล่ะ

"ครับ..."

"แต่ว่าทำไมไม่ใส่ชุดนักเรียนล่ะ"

"ชุดนักศึกษาต่างหากยาย ตอนนี้ที่มหา'ลัยนั้นปิดเทอมจ๊ะ"

ฉันบอกอย่างรู้ดี โรมันเหลือบมองฉันนิดๆ ด้วยใบหน้าที่ไม่บ่งบอก
ถึงอารมณ์อะไรทั้งสิ้น ฉันคิดเองก็ได้ เขาคิดว่าฉันนี่ช่างรู้ดีจริงๆ ไซ้มัยล่ะ

"ครับ...อีกสองอาทิตย์มหา'ลัยจะเปิดเทอม เพราะฉะนั้นเลยอยาก
หาน้องชายให้เจอก่อนมหา'ลัยจะเปิด"

แม้กับยายพยักหน้าหงึกหงักและส่งสายตาเห็นใจไปให้เขา ส่วนพ่อ
ของฉันฉวยโอกาสขณะที่พวกเราคุยกันกินของโปรดของฉันจนเกือบจะหมด
แล้ว ไร้...พ่อ

ฉันเริ่มลงมือกินโดยไม่ใส่ใจใบหน้ากระฉักกระວ่วนใจของโรมัน
พลางแอบยิ้มเล็กๆ ให้กับตัวเอง

อีกสองอาทิตย์มหา'ลัยอินเตอร์เอสจะเปิดเทอมและเขาก็ต้องตามหา
น้องชายให้เจอก่อนจะถึงวันนั้น แสดงว่าเขาจะต้องมาแถวนี้บ่อยๆ แน่
อย่างน้อยก็น่าจะทั้งสองอาทิตย์ที่ว่่ามานั้นแหละ

และถ้าเกิดว่า...ภายในสองอาทิตย์นั้นฉันสามารถเป็นเพื่อนกับเขาได้
หึๆ นายแบบนิตยสาร...คะแนนทั้งหลายนั้น

โอ้ววว...เกรตเอไม่พ่นมือของฉันแน่ หึๆ

"ผักบุ้งมัยจะ โรมัน" ฉันตักผัดผักบุ้งใส่จานของเขาโดยไม่รอให้เขา
อนุญาต งานนี้ต้องทำดีกับเขาไว้ก่อนล่ะ

โรมัน...อนาคตเพื่อนของฉัน...อนาคตนายแบบปกนิตยสารของฉัน

อนาคตคะแนนของฉัน!!!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305106366.html>